Р Е Ш Е Н И Е
№ 2187

гр. София, 02.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 42 състав,** в публично заседание на 14.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Калина Арнаудова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **905** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба с вх. № 44 от 02.01.2013 г. по описа на Административен съд София-град (АССГ) подадена от А. Н. срещу заповед № Ч-248/2012 от 06.12.2012 г., издадена от началник на отдел „Пътна полиция“ (ОПП) при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (МПС), до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от шест месеца, като се зачита и времето на фактическото отнемане, считано от 06.12.2012 г.

Оспорващият сочи, че заповедта е незаконосъобразна, като издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Излага, че на 06.12.2012 г. около 12.35 часа спрял управляваното от него МПС за да вземе полагащата му се почивка от 21 часа. Пил една бира и легнал в камиона да спи. Около 14.30 часа на вратата почукали полицаи. Той се събудил и им отворил. Казали му да премести камиона на друго място с жестове. Той обяснил, че е пил и не може да управлява. Тогава полицаите извикали други полицаи, които му взели проба с дрегер. Написали му акт и го накарали да го подпише, без да му обяснят какво е нарушението за което му е съставен акта и му е отнето свидетелството за управление на МПС. Обжалваната заповед не му е преведена в нарушение на чл. 14, ал. 2 от АПК. В нея погрешно е посочен органът пред който може да бъде обжалвана.

Не са посочени фактическите основания за издаването й. Посочено е, че оспорващия е управлявал МПС с концентрация на алкохол в издишания въздух на 08.08.2012 г., която дата не отговаря на датата отразена в акта и наказателното постановление. Предвид изложеното е направил искане до съда заповедта да бъде отменена, както и да му бъдат присъдени направените по делото разноски.

Ответникът – Началник на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата. Моли съдът да потвърди издадената заповед, тъй като са налице предпоставките на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, I-во отделение, 42-ри състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Видно от доказателствата по делото, на 06.12.2012 г. М. В. В., младши контрольор при 03-та група „КПП“, сектор „Пътна полиция“ -СДВР, в присъствието на свидетеля Н. В. С., е съставил акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Ч248/12 срещу А. Н., за това че на същата дата, около 14.30 часа в [населено място], по [улица], с посока от [населено място] към [населено място] на около 100 м. преди разклонението за магазин „Д.“ е управлявал влекач „Волво ФХ”, с рег. № B-09-W. (румънска регистрация) с полуремарке „Ш. CO2“ с ДК№ B-09-JTL (румънска регистрация) под въздействието на алкохол. Посочено е, че е извършена проба № 074 с техническо средство „Алкотест – Д.” А. – 0127 7410+, който отчита резултат от 0, 78 промила алкохол в издишания въздух. На оспорващия е издаден талон за медицинско изследване № 0427551 за I–ва Многопрофилна болница за активно лечение (МБАЛ) – С. ЕАД, който той е отказал да получи.

На 06.12.2012 г. началник на отдел „Пътна полиция“ при СДВР, като е взел предвид съставения по отношение на А. Н. АУАН и запознавайки се с фактическите констатации, отразени в него, както и с цялата преписка, е намерил, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП за прилагане на ПАМ: временно отнемане на свидетелство за управление на МПС на А. Н. АУАН, който на 08.08.2012 г. е управлявал МПС с концентрация на алкохол в издишания въздух 0, 78 промила на хиляда, установено с техническо средство „Алкотест – Д.” 7410+, № А. 0127, проба № 074. Поради това на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и заповед № 1741 от 28.08.2012 г. на министъра на вътрешните работи е издал процесната заповед, с която спрямо оспорващия е приложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на МПС № С00173152S кат. „СЕ“ до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от шест месеца, като се зачита времето на фактическото отнемане, считано от 06.12.2012 г.

Със заповед № Із-1393 от 09.08.2007 г., министърът на вътрешните работи, на основание чл. 23, т. 11 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, е упълномощил да издават заповеди за прилагане на ПАМ редица длъжностни лица, между които началник на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция „Полиция“, правоприемник на която съгласно пар. 109 от Преходните и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи (ДВ, бр. 69 от 2008 г.) се явява СДВР.

За установяване на изнесените от оспорващия обстоятелства същият е представил

заверено копие от тахографски шайби от 06.12.2012 г. на управляваното от него МПС - камион с рег. № В-090WOU, от които е видно, че превозното средство не е било в движение след 12.35 часа на 06.12.2012 г.
При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата, предмет на настоящето производство, е подадена в предвидения в чл. 149, ал. 1 АПК преклузивен 14 - дневен срок. Жалбата е подадена от надлежна страна – адресат на оспорената заповед, която има право и интерес от оспорването, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.
При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) на основанията посочени в чл. 146 от АПК съдът намира, че заповедта е издадена от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. В акта са посочени фактическите обстоятелства, както и правното основание, наложили прилагането на съответната принудителна административна мярка.
Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б" от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца. При наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 от ЗДвП установените стойности са определящи.
Предвид тази законова регламентация, необходимата материалноправна предпоставка за налагане на мярката е установено по надлежен ред управление на МПС след употреба на алкохол.
В случая от представените по делото доказателства не се установява, че на посочената в заповедта дата – 08.08.2012 г. оспорващият да е управлявал МПС след употреба на алкохол. В съставения по отношение на същия АУАН е отразено, че Н. е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта на различна от посочената в заповедта дата – 06.12.2012 г. Доколкото не е налице поправка на очевидна фактическа грешка в заповедта извършена по реда на чл. 62, ал. 2 от АПК, това съставлява самостоятелно основание за отмяната ѝ, тъй като не е налице посоченото в нея фактическо основание за прилагане на ПАМ. Наред с това, заявеното от оспорващия в жалбата му до съда – че на 06.12.2012 г. се е намирал в посоченото в АУАН МПС, но не го е управлявал след 12.35 часа, кореспондира с представените от същия доказателства (тахографски шайби).
Ето защо, съдът намира, че при издаването на спорния административен акт, органът е извършил неправилна преценка за наличие на посоченото в него фактическо основание – управление на моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда на посочената в заповедта дата и час. Наложената му ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „б" от ЗДвП противоречи на материалния закон и следва да бъде отменена.
Съгласно чл. 35 от АПК индивидуалният административен акт се издава, след като се

изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая и се обсъдят обясненията и възраженията на заинтересованите граждани и организации, ако такива са дадени, съответно направени. Нормата на чл. 36, ал. 1 от АПК предвижда, че доказателствата се събират служебно от административния орган, освен в предвидените в този кодекс или в специален закон случаи. При издаването на спорния акт ответникът не е спазил предписанията на посочените разпоредби от АПК. Ако при спазване на административнопроизводствените правила в хода на административното производство бяха изяснени всички релевантни факти и обстоятелства и беше дадена възможност на Н. да даде обяснения и/или направи възражения, ответникът нямаше да издаде акт като процесния. Ето защо съдът намира, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, довели до издаването на акт в противоречие с материалния закон и при липса на предвидените в закона предпоставки за издаването му, който следва да бъде отменен.
При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът следва да осъди ответника да възстанови от бюджета си направените от оспорващия разноски по делото в размер на 10, 00 лв. за заплатената от същия държавна такса. Разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК регламентира, възстановяване само на разноски, които са действително заплатени в хода на производството. От текста представения по делото договор за правна защита и съдействие от 10.10.2012 г. се установява, че между оспорващия и представляващия го адвокат е договорено възнаграждение 150, 00 лв., но не е отразено дали сумата е реално внесена. Тъй като относно уговореното адвокатско възнаграждение липсват доказателства за фактическото му изплащане, съдът намира, че не са налице предпоставките същото да бъде възстановено на оспорващия.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд – София град, I – во отделение, 42-ри състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Н. заповед № Ч-248/2012 от 06.12.2012 г., издадена от началник на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, с която спрямо оспорващия е приложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство, до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от шест месеца, като се зачита и времето на фактическото отнемане, считано от 06.12.2012 г.
ОСЪЖДА Началника на отдел „Пътна полиция“ при Столична дирекция на вътрешните работи, да възстанови на А. Н., ЕГН 1640808110073, румънски гражданин, с адрес за призоваване [населено място], [улица], ет. 2, оф. 7А, от бюджета на Столична дирекция на вътрешните работи, с адрес [населено място],[жк], [улица], сумата от 10, 00 лв. (десет лева), представляваща направени по делото разноски.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: